

WEEKOVERPEINZINGEN

*

Dikwijls hadden wij gedacht dat die goede oude winters, waaraan wij herinneringen hebben behouden uit onze jeugd, voorbij waren en nooit meer zouden terugkeeren. Onze winterattributen hadden wij opgeborgen, schaatsen lagen te verroesten op de zolders; kinderen hadden hun sleeën vergeten. Wij zagen winters op plaatjes, dachten aan Finland en aan landen die heel ver weg zijn. Toen keerden de kansen.

Schepen bevracht met blanke vlokjes fijn en zacht zeilden langs onzen Nederlandschen hemel en schudden hun kostbaren inhoud op een aarde die verbaasd opkeek. Ik denk niet dat de menschen zeiden, zooals in de woestijn van Israel: „Manna? — Wat is dat!” Zij kenden de sneeuw nog wel. Maar deze mate, deze intensiteit, deze bijna niet-wijkende val uit den hemel, deed ons toch verbaasd staan. En een van de fijnste dingen die wij er uit mochten leeren is, dat wij den loop der dingen niet in handen hebben, maar God; en dat moet onze oogen open houden voor het element van verrassing dat er ligt in Gods regeering. Kinderen spraken en mompelden in de laatste jaren: „’t Is nooit meer iets gedaan met de winters in Holland!” Zoo spraken zij! Maar nauwelijks hadden zij het gezegd, of zij konden hun slee weer voor den dag halen!

Dit is een zinnebeeld van diepere, geestelijke dingen. Mijn hart, arm hart van mij, klaag niet. Zeg niet: „Nooit zullen meer de oude dagen terugkeeren! Nooit zal ik meer de zon zien schijnen als in de dagen die voorbijgingen.” Hoop op God, den God van de wonderen. Hij houdt nu in, wat Hij misschien straks geven zal, in een mate en in een overvloed die ge niet bedenken of vermoeden kunt.

Ik kijk naar de sneeuw in den tuin achter mijn huis en ik zeg: de menschen hebben lang naar u verlangd. Nu zijt gij er. Hoe welkom zal Gods eindelijke uitkomst zijn na de dagen van onze bezoeken!

Sneeuw en schoonheid

Maar er is een andere les die ik geleerd heb in deze dagen van sneeuw en blankheid. Het is de les van Gods onnavolgbare schoonheid. Hebt ge ooit werkelijk wel eens een sneeuwvlok bestudeerd? Gij kunt haar niet in uw handen nemen. Gij kunt haar niet vóór u leggen op uw tafel in uw kamer, waar de kachel haar warmte uitstraalt. Zij zou spoedig smelten en uw studie zou zelfs geen minuut lang kunnen duren. Maar gij kunt wel iets anders doen. Ga eens met een goed vergrootglas gewapend naar buiten terwijl het sneeuwt. Zet uw vergrootglas op één enkele vlok die gij opgevangen

hebt op de mouw van uw jas en bestudeer dan hetgeen ge ziet. Zelden zal uw oog zoiets moois, zoiets fijns, zoiets kunstigs hebben aanschouwd. Er zijn er bij, die eenvoudig zijn als een kruis, twee balken en nauwelijks iets meer. Er zijn er andere bij, die meer samengesteld zijn en meer lijnen hebben. Maar iedere afzonderlijke vlok schijnt gemaakt te zijn door een hand die met meesterschap de lijnen trok en de kleine diamanten schoonheid formeerde. Dit is geen serie-werk zooals wij menschen het maken. Dit is persoonlijk, levend, karaktervol. Eénzelfde gedachte drukt zich uit in een menigvuldigheid van vormen die alle het hart met bewondering vervullen. Vermenigvuldigd die ééne vlok op uw mouw met de honderden, die honderden met de duizenden en miljoenen die overal neervallen in deze dagen, en misschien krijgt ge dan een oog voor het volmaakte kunstenaarschap van God die dat alles formeerde. Dit kan niet nagebootst worden. Zooals Prof. Veraart geen regen kan voortbrengen en het nooit zal kunnen, omdat de regen slechts één Vader heeft, onze Vader in de hemelen, zoo moeten menschen eraan wanhopen de fijnheid Gods, die openbaar wordt in de sneeuw, te evenaren. Wanneer God enkel een verlengstuk was van ons, zouden wij het kunnen. Maar nu zijn Zijn gedachten niet onze gedachten.

Wanneer ik voor een bekend schilderij sta en ik dat schilderij niet begrijp, moet ik mij onder dat schilderij plaatsen, het op mij laten inwerken, geduldig wachten tot het zijn geheim aan mij openbaart. En zoo kan ik Gods werken enkel begrijpen wanneer ik mij ootmoedig er onder stel, wetende dat Hij alleen de groote Kunstenaar is, Wiens majesteit mij doet zwijgen en aanbidden, en een enkelen keer doet uitbreken in lofzeggen en verheerlijking: „O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw naam op de gansche aarde.”

A. G. Barkey Wolf

M. VEREN †

In den leeftijd van zeventig jaar overleed mijn trouwe vriendin Mevrouw van der Zwan—Nelek, beter bekend onder haar schuilnaam M. Veren. Ik kan mij den tijd niet herinneren dat ik haar niet kende. Haar moeder was een leerling en warme vereerster van mijn vader; waarschijnlijk heb ik vooral dáaraan te danken, dat zij mij een nimmer-verflauwde vriendschap bewees en tal van haar schetsjes en novellen voor mijn „Pniël” afstond. In de dagen van haar kracht had zij een vruchtbare productiviteit en meer dan eens heb ik een gebrek in onze samenleving aan haar genoemd, om dan binnen enkele dagen een aardig geschiedenisje van haar vinding te krijgen, waarin zij het bedoelde euvel op kostelijke wijze ter sprake bracht.

Zij heeft heel veel geschreven en soms kwamen de gedachten, de personen, de toestanden wel eens in haar verschillende schetsjes terug — zij had vaak *verpleegsters* als draagsters harer denkbeelden — maar altijd was het weer frisch en boeiend wat zij schreef. Op 23 Januari — haar sterfdag — ontving ik nog twee brieven van menschen, die mij vroegen of ik niet nog eens wat van haar opnemen wilde.

Nu rust haar pen, en haar geest, die gebukt ging onder vele zorgen en vragen, is thans bij den Heiland, dien zij innig heeft liefgehad. Kerkelijke strijd en krakeeling stuitte haar evenzeer tegen de borst als mij. Eenheid in Christus en verder vrijheid in *alles* wat Hem niet mishaaft. Ik houd haar nagedachtenis in dankbare zegening.

Dr J. H. Gunning J.Hz.

*

Levensvervulling

Veel had de late vriendschap voor haar betekend. Te veel misschien. Ze gaf zich niet makkelijk, sloot zich niet spoedig aan. Altijd bang, zich op te dringen; huisverig, teruggewezen te worden. Die vrees maakte haar cenzaam. Doch hier scheen geen reden tot aarzeling, haar eerste tastende poging, vriendschap te sluiten, werd zoo gul aanvaard, haar toenadering zoo hartelijk

beantwoord. Er was innerlijke verwantschap, ze dachten gelijk over de meeste dingen, zelfs in het Hóógste harmonieerden hun zielen, die tot voor korten tijd elkaar toch vreemd waren geweest.

Vera onderging de bekoring van deze nieuwe genegenheid, en droomde zich een toekomst van wederzijdsche gedachtenwisseling, van groeiende vertrouwelijkheid, want zij onderken-